

HONVÉD.

Szemere miniszterelnök így folytatá beszédét jul. 21-én:

Második ohajtása a' nemzetnek az, hogy a' fellázadt népfajok lecsendesítsenek. Borzasztó, uraim, azon inség és nyomor, melyet a' románok és rácok szenvedtek, ömögukat száműzvéen saját földjeikről; de még borzasztóbb azon kegyetlenség, melyet azok a' magyar és német népfajokon elkövettek. Megfoghatatlan vaktság azon népek részéről az, hogy azon dynastia ármányai által engedik magukat fellázítani, mely őket elnyomta: de még nagyobb lelketlenség vezérek részéről, hogy némileg, ha nem is egyenesen, épen azon dynastia érdekében használják fel e' népek erejét, melytől származik a' nép minden szenvedése.

Mit szenvedett a' nép, a' román, a' rác és a' magyar nép is e' szép hazában? Mindent, mindent, a' szolgaságnak minden kínait. Mikor és meddig szenvedett? Emberek emlékezete óta egész 1848-ig. Ki kormányzott, ki uralkodott 1848-ig Magyarországon? A' bécsi cabinet, az osztrák ministerium. Ez tartotta rabságban a' földmivelő népet, melynek gondolata sem, birtoka sem volt szabad; ez tette a' román népfajt urának szolgájává; ez nem engedte a' g. n. egyesülteknek, hogy synodusukat összehívják; ez fosztotta meg a' rácokat ősi jogaiktól egyházi szabadságukra nézve; ez tette a' román a' rác clerus alattvalójává; ez kötötte rögzhez a' határőrséget, 's általában ez tartotta a' népfajokat egymás ellen örök ingerlődésben akként, hogy kik egy földön, egy éghajlat alatt laknak, ugyanazon istenadta levegőből csak a' kölcsönös gyűlölséget szívták lelkeikbe egymás ellen.

A' végrehajtó-hatalom a' nemzet kezébe csak 1848-ban szállott tettelesen vissza. És a' magyar a' maga nagylelkűségében hogyan vette annak hasznát? Ugy vette hasznát, hogy a' robotot és dezmit eltörölte; a' jog- és kötelességbeli egyenlőséget kimondotta nyelv- és valláskülönbség nélkül; a' g. n. egyesültek synodusát összehívta; ügyeik elintézésére az illető ministeriumban külön osztályt alakított; a' határőrséget pedig rabságából feloldozta, 's az itteni románok és rácok nagy tömege is nem csak megnyerte a' jogot, hogy képviselőket választhasson, mi azelőtt nem nemzetiséghez, de a' nemességhez volt kötve, de katonai bilincseiből is kiemeltetvén, egy részről az ország többi polgáraival tökéletesen egyenlő lábra állította, más részről gyökeres engedményekkel anyagi jólétét is biztosította.

Igy kezdte meg a' magyar kormány a' hatalom gyakorlását. A' testvériség, az egyenlőség és szabadság alapja meg volt vetve nyelv- és valláskülönbség nélkül, nem volt egyéb hátra, mint e' három szent elvet részleteiben alkalmazni, ha ezen közben a' lelketlen dynastia ármánykodása nem eszközl, hogy elámitatván ezen nép, sőt szabadsága előle eltitkoltatván, lázadásuk akkor tör ki, midőn a' felszabadulásnak isteni ünnepét kellett volna megülniök.

Uraim, ezt önök mind jól tudják. Azért részletesebben nem fejtegetem. De eddig kelle fejtegetnem, mert nem tudja épen azon nép, mely jó, csendes és tüdő volt a' szolgaságban, 's mely most ámulásában a' szabadság ellen ontja vérét; nem tudja, nem érti tisztán Európa, mely a' románok és rácok lázadásában még mindig annak bizonyosságát véli látni, hogy a' magyar kormány nem a' szabadsággal ajándékozta meg az ország minden népeit különbség nélkül, hanem a' szolgaságban akarja megtartani. És ez egyik főoka, miért a' kormány minden lehelő áron, a' menyinyiben jogosan lehetne, e' népeket lecsendesíteni legnagyobb feladatainak tekintette.

Én fájdalommal emlékezem azon sok ezereire a' magyaroknak és németeknek, kik ama népek vak dühének áldozataiként hullottak el.

De sajnálom magokat az áldozatok gyilkosait is, mert egy félvezetett, egy elámitott nép még bűnében is nemcsak kárhoztatást, de részvétet is érdemel.

Ha az ország kormánya minden kezdetben a' kegyetlenséget hasonló kegyetlenséggel torolta volna meg: azóta talán béke volna, ha bár a' siraik békéje. De ez nem történt, ha-

Fortsetzung der Rede des Minister praes: Szemere vom 21-ten Juli.

Der andere Wunsch der Nation ist die Beruhigung der aufgewiegelten Volksrassen. Schauerhaft, meine Herrn! ist das Elend und der Jammer, welchen die Romanen und Raiczen erduldeten, indem sie sich selbst aus ihrer Heimath verbannten; aber noch schauerhafter ist jene Grausamkeit, welche sie an den Ungarischen und deutschen Volksrassen verübt haben. Es ist eine unerklärbare Blindheit dieser Völkerschaften, dass sie sich durch die Hinterlist jener Dynastie aufwiegeln lassen, welche sie unterdrückte; aber noch grösser ist die Herzlosigkeit ihrer Führer, dass sie einigermaßen, wenn gleich nicht geradezu die Kraft der Völkerschaften im Interesse eben der Dynastie benützen, von welcher alle Leiden des Volkes ausgehen.

Was hat das Volk, das der Romanen, Raiczen und Ungarn nicht alles in diesem schönen Vaterlande gelitten? Alle Qualen der Knechtschaft. Wann und wie lange gelitten? Seit Menschen Gedenken bis zum Jahr 1848. Wer hat bis 1848 in Ungarn regiert und geherrscht? Das Wiener Cabinet, das Oesterreichische Ministerium. Dieses hielt das Landvolk, welches weder freien Gedanken, noch freien Besitz hatte, im Joche; dieses machte die romanische Volksrace zum Slaven seines Herrn, und erlaubte den Griechischen nicht Unirten die Zusammenrufung ihrer Synoden nicht, dieses beraubte die Raiczen ihrer alten Rechte hinsichtlich ihrer Kirchenfreiheit, dieses machte den Romanen zum Unterthanen des Raiczischen Clerus, dieses kettete den Grenzer an die Scholle, dieses hielt überhaupt die Volksrace in immerwährender Gereiztheit gegen einander, so zwar, dass diejenigen, welche einen Boden, einen Himmelsstrich bewohnen, aus einer und der nämlichen Luft Gottes bloss den gegenseitigen Hass gegen einander in ihre Seele saugen.

Die ausübende Gewalt kam erst im Jahre 1848 factisch in die Hände der Nation zurück. Und wie bediente sich der Ungar in seiner Grossherzigkeit derselben? Er benütete sie dazu, dass er die Frohdienste und Zehenten abschaffte, Rechts- und Pflicht-Gleichheit, ohne Unterschied der Nation und Religion sprach er aus, rief die Synode der Griechischen nicht Unirten zusammen zur Einrichtung ihrer Angelegenheiten, bildete er im betreffenden Ministerium eine eigene Abtheilung, die Grenzmiliz befreite er aus ihrer Slaverei, und die grosse Masse der hiesigen Romanen und Raiczen gewann nicht nur das Recht, Repraesentanten zu wählen, welches früher nicht ihrer Nation, sondern dem Adel anklebte, sondern auch ihrer Militairfesseln enthoben, sind sie einerseits mit den übrigen Bürgern des Vaterlandes auf gleichen Fuss gestellt, andererseits ist auch ihr materielles Wohlseyn durch bedeutende Zugeständnisse gesichert worden.

So begann die Ungarische Regierung die Ausübung ihrer Gewalt. Der Grundstein der Brüderlichkeit, der Gleichheit und Freiheit war gelegt, ohne Unterschied der Nation und Religion, nichts blieb übrig, als diese drei heiligen Grundsätze in ihren Einzelheiten anzuwenden, da bewirkte die Kabale der heralosen Dynastie, dass die Empörung dieses verleiteten Volkes, dem seine Freiheit verheimlicht wurde, eben zu der Zeit ausbrach, wo dasselbe das göttliche Fest seiner Befreiung hätte feiern sollen.

Sie wissen dieses alles gut, meine Herrn! Ich will es daher nicht umständlicher auseinander setzen. So weit aber musste ich es auseinander setzen, denn gerade jenes Volk weiss es nicht, welches in der Knechtschaft gut, ruhig und geduldig war, und welches jetzt in seiner Verblendung sein Blut gegen die Freiheit verspritzt; es weiss es nicht, und versteht es nicht deutlich Europa, welches in der Empörung der Romanen und Raiczen noch immer einen Beweis davon zu sehen glaubt, dass die ungarische Regierung nicht alle Völkerschaften ohne Unterschied mit der Freiheit beschenkt habe, sondern selbe in Knechtschaft erhalten wolle. Und dies ist eine der Hauptursachen, warum die Regierung um jeden möglichen Preis, in wie weit es rechtlich geschehen kann, dieses Volk zu beruhigen für eine ihrer grössten Aufgaben hält.

Mit Schmerz denke ich an die vielen tausend Ungarn und Deutschen, welche der wilden Wuth jenes Volkes, als Opfer fielen.

Ich bedaure aber auch selbst die Mörder der Opfer, denn ein verführtes, irre geleitetes Volk ist selbst in seiner Sünde

nem felhasználhattak a' szellemi erőnek minden eszközeit a' testvériség százados kötelekeit ismét öszszefűzni.

Felvilágosításokat, magyarázatokat, proclamatiokat ezázerenkint osztogattunk szét. A' sajtónak minden becsméretes hatalmat felhasználunk. Támogattuk a' képviselőket békeltető törekvéseiben, 's támogattuk azt is, ki eme törekvéseinek szerencsétlen áldozata lett épen saját vérei által. Tudtuk, hogy a' havasalföldi mozgalom vezérei a' románokra nagy befolyást gyakorolnak és ezen befolyást igénybe vettük. Tudtuk, hogy a' rúcz lázadás táplálékát Szerviaól is veszi, 's nem késoánk felvilágosítani a' szerb fejedelmet 's kormányát, közölvén vele nézetünket a' Magyarországon levő népfajok jogainak értelmezéséről, 's nézeteink ott teljes méltánylásra találtak. Nem szalasztók el a' békülésnek egy pillanatát, nem tartózkodtunk elveinket pontokba foglalva előadni és mi lett következménye? Körülbelül az, hogy míg gyóztánk, addig tetszettek; miha-lyest azonban a' hadjárathoz szerencsénk csillaga némileg borulni kezdett, feleleteinkre, illetőleg ajánlatainkra kitérőleg, elhalasztólag válaszoltak; szóval, a' legőszintébb, legbecsületesebb eljárás rendszerint csaltsággyal, sőt árulással találkozott.

Célunk egyébiránt ebben sem volt más, mint az ország függetlenségének és polgárai szabadságának biztosítását siettetni egy részről, más részről pedig a' kegyetlenség meg-gátolása által a' szelid humanitásmak uralkodását helyreállítani 's annyira, hogy forradalmunk fődicősége, a' szelid és békes fejlődés az embertelen terrorizmus vernyomaitól és vernyomai által meg ne fertőztessék.

Ugy voltak a' pontok szerkesztve, hogy többet adnánk az ország státuszegységének feláldozása nélkül nem lehetett, kevesebbet pedig nem tartottunk kielégítőnek.

Ugy voltak szerkesztve, hogy hasonló jogokat egy ország sem ad a' maga határain belül az apróbb nemzetiségeknek. Mindent tisztán, szabatosan fogalmantunk és tartózkodtunk olyan csalta ígéretekől, melyekkel Ausztria szokta ámitgatni a' népeket, Ausztria, ki a' ráczoknak vajdaságot ígért, de csak nevéet adta meg; ki szabadságot ígért a' határőröknek, de ezek most is rabok, földhez kötött szolgák, kik most is 10 — 20,000-ként kényszerítetnek idegen harcban elvérezni; ki a' nemzetek egyenjoguságát kimondotta 's a' ráczok, az oláhok, gallicsiának és horvátok most is azon állapothoz vannak, hogy házaik küszöbén túl a' német nyelven kénytelenek mozogni; ki megígérte Bukovinának, hogy ámbár kis töredék, iskoláiba behozza anyanyelvét, 's ez ígérést akkint értelmezte, hogy minden tudományok német nyelven tanítottnak, 's a' mellett szabad az anyanyelv szabályait is tanítani.

E' békétörekvéseket a' fellázadt népek irányában, mi cél-szerűeknek és igazságosoknak láttuk. Eddigél nem volt kellő sikerök, de reményünk van, hogy lesz. De mi felelősek vagyunk önknek a' földön, 's a' tulvilágon az istennek, 's úgy akartuk vezérelni a' kormányt, hogy a' mindenható, ki a' népek sorsát mérlegeli kezében, azt mondhasssa' magyarról: a' nemzet megérdemli a' szabadságot, mert tudott lenni igazságos más nemzetek iránt, a' melyeknek földet adott saját földéből, jogokat melyeket saját vérén szerzett, 's öldökölte-tése után is elég nagy lelkű volt testvéri kézzel a' béke olajágát nyújtani. (Éljen, közhelyeal.)

Előadását ekkép végzi: a' kormány ohajtotta volna hogy Európa által függetlenségünk elismertessék. Eddig nem történt meg; de abban, hogy ügyünk igazsága mellett van Európa népeinek sympathiája, a' közelebbi elismerésnek biztosítékát szemléljük. Okvetlenül megtörténik.

Belső erőnk, melyen kívül csak isten segédelmére támaszkodjunk, úgy áll, hogy a' győzelem bizonyos, ha azon rop-pant erő, mely a' nép millióiban és azon körülményben fekszik, hogy mi hazánkban harcolunk, az ellenség pedig ellen-ség közepett, kellőleg fel fog használtatni.

Egy szóval, uraim, a' dolog így áll röviden: „a' mel

nicht nur zu verdammen, sondern auch zu bedauern.

Wenn die Landes-Regierung gleich anfangs Grausamkeit mit gleicher Grausamkeit bezahlt hätte, so wäre seitdem vielleicht Friede, obgleich der Friede eines Kirchhofs. Doch dies geschah nicht, es wurden alle Mittel der moralischen Kraft angewandt, die hundertjährigen Bande der Bruderschaft aufs neue anzuknüpfen.

Auseinandersetzungen, Erklärungen, Proclamationen haben wir zu hundert tausenden austeilen lassen. Alle Macht der Presse haben wir ehrlich benützt. Die Repräsentanten haben wir in ihren Versöhnungs Bemühungen unterstützt, wie auch jenen, welcher das unglückliche Opfer dieser Bemühungen eben durch seine eignen Nationalbrüder geworden ist. Wir wussten, dass die Führer der Bewegungen in der Moldau grossen Einfluss auf die Romanen ausüben, und diesen Einfluss haben wir in Anspruch genommen. Wir wussten, dass die Empörung der Raiczen ihre Nahrung auch aus Serbien erhält, und wir haben nicht gesäumt den Serbischen Fürsten und die Serbische Regierung aufzuklären, indem wir unsere Ansichten über die Auslegung der Rechte der in Ungarn befindlichen Völkerassen mittheilten, welche Ansichten daselbst ihre volle Würdigung erhalten haben. Auch nicht einen Augenblick zur Versöhnung haben wir entwichen lassen, und standen nicht an, unsere Grundsätze punctweise abgefasst vorzulegen; und was ist der Erfolg davon? Ungefähr der, dass so lange wir siegten, dieselben gefielen, sobald aber der Glückstern unseres Kriegsganges sich einiger Massen zu verfinstern begann, erhielten wir auf unsere Antworten, respective Anträge ausweichenden, verschiebenden Bescheid: mit einem Wort, unsere aufrichtigste, ehrlichste Verfahrensart traf gewöhnlich auf Betrug, sogar auf Verrath.

Uebrigens hatten wir auch hierin keinen andern Zweck, als einerseits die Garantie der Unabhängigkeit des Reiches, und der bürgerlichen Freiheit zu beschleunigen, anderseits aber durch Verhinderung der Grausamkeit die Herrschaft der sanften Humanität herzustellen, so zwar, dass der grösste Ruhm unserer Revolution, die ruhige und friedliche Entwicklung, von den Blutspuren des unmenschlichen Terrorismus, und durch Blutvergiessen nicht besudelt werde.

So waren die Punkte verfasst, dass man ohne Anpöpfung der Staaeinheit des Reiches mehr nicht geben konnte, weniger hielten wir aber nicht für genügend.

Sie waren so verfasst, dass gewiss kein Reich in seinen Grenzen gleiche Rechte den Kleinern Nationalitäten gibt. Alles war klar und bestimmt abgefasst, und wir enthielten uns solcher betrügerischer Versprechungen, womit Oesterreich die Völker zu täuschen pflegt; Oesterreich, welches den Raiczen die Woivodenschaft versprach, aber nur den Namen gab, welches der Grenzmiliz Freiheit versprach, die aber noch immer Sklaven sind — an der Scholle klebende Knechte, und auch jetzt zu 10 bis 20,000 gezwungen werden in fremdem Kampfe zu verbluten, welches die Rechtsgleichheit der Nationen ausgesprochen hat, und dennoch sind die Raiczen, die Walachen, Gallicianer und Croaten noch immer in dem Zustande, dass sie jenseits der Schwelle ihrer Häuser, sich der deutschen Sprache bedienen müssen; welches der Bukovina versprochen hat, ob sie gleich nur ein kleiner Bruch sey, dennoch die Muttersprache in ihre Schulen einzuführen, und dieses Versprechen legte es so aus, dass alle Wissenschaften in deutscher Sprache gelehrt werden, nebenbei aber auch die Regeln der Muttersprache gelehrt werden dürfen.

Diese Friedensbemühungen gegenüber den empörten Völkern sehen wir für zweckmässig und gerecht an. Bis noch hatten sie nicht den gehörigen Erfolg, wir hoffen aber, dass sie ihn haben werden. Wir sind ihnen aber verantwortlich auf dieser Erde, und in der andern Welt Gott, und die Regierung wollten wir so leiten, dass der Allmächtige, der das Loos der Völker in der Hand wägt, von den Ungarn sagen könne: diese Nation verdient die Freiheit, denn sie konnte gegen andere Nationen gerecht seyn, welchen sie Felder gab von den eigenen Feldern, Rechte die sie mit eigenem Blute erworben, und selbst nach den Mordscenen grossherzig genug war, mit Bruderhand den Oelzweig des Friedens darzureichen (allg. Befehl).....

(Seinen Vortrag endet Szemere folgender Massen.)

Die Regierung hätte gewünscht, dass Europa unsere Unabhängigkeit anerkenne. Bis noch ist es nicht geschehen; darin aber, dass Europas Völker zur Gerechtigkeit unserer Sache Sympathie fühlen, sehen wir die Garantie einer baldigen Anerkennung. Jedenfalls geschieht es.

Unsere innere Macht, ausser welcher wir bloss auf Gottes Hilfe uns stützen, steht so, dass uns der Sieg gewiss ist, Wenn jene ungeheure Kraft, welche in den Millionen des

nemzet elcsügged, az elvész, a' mely nemzet
bizik sorsában, az meggyártatik, a' mely nem-
zet meghasonlít egymás között, az is elvész;
a' mely nép és annak vezérei a' vezér férfiai e-
gyetértettek, az megél. (Helyes. Ugy van.)

Én a' magam részéről, ki a' történetek csak arra szok-
tam használni, hogy annak úkról a' jövőre combinatit te-
ssek, így okoskodom:

Eljöttek a' tatárok a' 13-ik században és Magyarországot
radul és irgalmatlanul elpusztították. Mi következett utána?
Az, hogy Magyarország még virágzóbb lett, mint volt az előtt.

Eljöttek a' törkök a' 16-ik században, 's meghódított
országokat, kegyetlenül feldúlták. Mi következett utána? Mint
a' mező a' mivélés után, az ország még kicsb lelt, mint volt
innakelötte.

Eljöttek most a' 19-ik században, tehát ismét háromszá-
ad közeése után a' muszkák és szenvedünk sokat, szen-
edünk gyalázatot és kinokat, de én nem jóslatkép, mert nem
gyokj proféta, hanem hitképen, mint gondviselesben hívó
azán, azt mondom, hogy Magyarország e' harmadik puezti-
ás után, mint a' föld a' harmadik szántás után, oly szép és
ly boldog less, mint nem volt még soha. (Tetszés.)

Miénk a' feladat, miénk a' munka és dicsőség, de a' fe-
lősség is.

Önök, mi és általában a' nép van hivatva e' nagy munkára.

Ha győzünk, áldani fog a' maradék, ha veszünk átkoz-
tatni fogunk; nem győzünk, ha egymással villongunk, és át-
oztatni fogunk, de áldani, ha egyezünk akaratban és
ettben. (Közhelyeslés 's éljenzés.)

Szemere miniszterelnök a' jul. 28-1 ülésben
következő beszédet tartott:

Ezelőtt nyolcz nappal volt szerencsém a' t. háznak elő-
erjeszteni házák állapotának rövid rajrát. Azóta nem történt
semmi különös, legalább nem történt semmi olyan, a' mi ben-
nünk csüggeszthetne; ellenben történt olyan, a' mi a' hazánk
lelkét felemelheti.

Akkor azt volt szerencsém mondani, hogy az északi vi-
ész hadsereg Komáromnál van. Az nincs ott többé. Komárom-
ban van 25 ezernyi seregünk, és Komárom e' szerint olyan a'
naga fegyveres erejével, mint a' nap a' maga sugarival. Bir-
deig erővel arra, hogy biztosítsa a' várat, hogy védje, fedje
az ország azon részét akképen, hogy vagy azon ország részt
nem fogja tartani a' nemzetnek, ha az ellenség ott elegendő
erőt nem fog hagyni, vagy eszközli, miként a' várórségnek
irtalmatlanná tételére oly nagy erőt kell fordítania az ellen-
ségnek, mely könnyebbíti hadi munkálatunkat az országnak
különböző vidékein.

Görgei pedig a' maga seregével lejött. Vácznál, jul. 14-
és 15-én csatákat vívott, melyekben az ellenségnek mintegy
2000 halottja és sebesültje volt.

Rétságán jul. 16-án ismét csatát vívott; ez kisebb volt,
de ráánk néve szinte kedvező.

Az utolsó csata volt Losonczon 18-án, a' hol az ellen-
ségnek seregét ismét visszavervén, többé az ellenség által
nem háborgatott. 25-én pedig a' Tiszát áthágván, elégre
teljesült a' kormánynak azon kívánsága, hogy seregeink külön-
böző részei most már kapcsolatban vannak, és így az orszá-
gos hadi munkálatban tökéletes egység és összhangzás fog ho-
zattathatni.

Vetter altábornagy megoldotta azokat, miket hadseregével
az ország alsó részeiben megoldani kellett. Biztosította azt,
hogy Temesvár ostroma tovább is folytathatassék.

Pétervárad feloldoztatott az ellenség ostroma alól. És most
Pétervárad, alsó Magyarországnak e' büszkesége, bizon nyug-
hatik, mint a' sas sziklafészékében, mert ujjalag ellátatván
mindennel, ha netalán ujjalag körülvétetnék, 10 hónapos os-
tromnak nyugton nézhet elébe.

Volkes und in dem Umstande liegt, dass wir in unserm Vater-
lande kämpfen, der Feind aber mitten unter dem Feinde ge-
hörig wird benützt werden.

Mit einem Worte, meine Herrn, die Sache verhält sich
kurz so: Das Volk welches Kleinmüthig wird
geht zu Grunde, die Nation die ihrem Schick-
salle vertraut erhält sich, die Nation die sich
unter sich selbst entweiet geht auch unter,
das Volk, welches so wie seine Führer mit ein-
ander im Einverständnisse bleibt, bleibt am Leben.
(Beifall.)

Ich für meinen Theil, der ich die Geschichte bloß dazu
benütze, um aus ihrem Spiegel eine Combination für die Zu-
kunft machen zu können: urtheile so:

Im 13-ten Jahrhundert kamen die Tartaren, verheerten
und verwüsteten Ungarn mit roher Unbarbarigkeit. Was
folgte daraus? Das, dass Ungarn noch blühender ward, als es
Wor dem gewesen.

Im 16-ten Jahrhundert kamen die Türken, und verwüste-
ten das eroberte Land grausam. Was folgte darauf? Wie das
Feld, wann es bebant ward, so wurde das Reich noch schö-
ner, als es vor dem war.

Jetzt im 19-ten Jahrhundert, also wieder nach dem Zwi-
scheraum von 300 Jahren, sind die Russen gekommen und
wir leiden viel, leiden Schmach und Quälen, und ich sage,
aber nicht als Prophetie, denn ich bin kein Prophet, sondern
gänzig, wie ein auf die Vorsehung vertrauender Patriot, das
Ungarn nach dieser dritten Verheerung, wie der Boden nach
dreimaligem Pflügen, so schön und glücklich seyn wird, wie
es noch nie war (Beifall).

Unser ist die Aufgabe, unser die Arbeit und der Ruhm,
aber auch die Verantwortlichkeit.

Sie, wir, und das Volk insgesamt sind zu diesem gros-
sen Werke berufen.

Siegen wir, so werden uns die Enkel segnen, wenn wir
aber verlieren, werden wir verdammt werden. Wir siegen nicht,
wenn wir nicht einander hadern, und werden verdammt wer-
den; gesegnet aber wenn wir uns vereinigen im Wollen und
im Handeln (allg. Beifall und Eljeu.)

In der Sitzung vom 28-ten Juli hielt der Mi-
nisterpraesident Szemere folgende Rede:

Vor acht Tagen hatte ich das Glück dem verehrten Hause
eine kurze Schilderung des Zustandes unseres Vaterlandes zu
machen. Seitdem ist nichts besonderes geschehen, wenigstens
nichts der Art, was uns Kleinmüthig machen könnte; unge-
genig ist geschehen, was für die patriotische Seele erhehend ist.

Damals hatte ich das Glück zu sagen, dass unsere tapfe-
re Nordarmee bei Komorn sey. — Sie ist noch mehr dort. —
In Komorn ist eine Armee von 25000 Mann, die demnach ist
Komorn mit seiner Waffenmacht gleich der Sonne mit ihren
Strahlen. Es ist stark genug die Festung zu sichern und jenen
Theil des Reichs dermassen zu schützen und zu decken, dass
es entweder jenen Landestheil der Nation erhalten wird, wenn
der Feind daselbst nicht hinlängliche Macht lässt, oder bewir-
ken wird, dass, um die Festungs-Besetzung unschädlich zu
machen, der Feind eine solche Macht dazu verwenden muss,
dass dadurch in den verschiedenen Gegenden des Reichs un-
sere Kriegsoperationen erleichtert werden.

Görgei aber ist mit seiner Armee herabgekommen. Am
14-ten und 15-ten Juli hat er bei Waitzen geschlagen, so dass
der Feind nach dieser Schlacht etwa 2000 Tode und Ver-
wundete hatte.

Am 16-ten schlug er wieder bei Rétság, diese Schlacht
war kleiner, aber gleichfalls günstig für uns.

Die letzte Schlacht war am 18-ten bei Losontz, wo er
die feindliche Armee wieder zurückschlug, und vom Feinde
nicht weiter beunruhigt wurde. Und da am 25-ten die Theis
überschritten war, ging endlich der Wunsch der Regierung in
Erfüllung, dass nämlich die verschiedenen Theile unserer
Armee in Verbindung stehen, und dadurch in die Kriegs-ope-
rationen des Reichs eine vollkommenere Einheit und Ueberein-
stimmung gebracht werden wird.

F. M. L. Vetter hat gelöst, was er mit seiner Armee
in den untern Theilen des Reichs zu lösen hatte. Er hat die
fortgesetzte Belagerung Temesvár's sicher gestellt.

PeterWarden hat er von der Belagerung des Feindes
entsetzt. PeterWarden, diese Zierde Unterungarns kann jetzt
getrost ruhen, wie der Adler in seinem Felseneste, denn es
ist aufs Neue mit allem versehen worden; für den Fall, dass
es wieder umzingelt werden sollte, kann es einer 10 monat-
lichen Belagerung ruhig entgegen sehen.

Bem, Siebenbürgens Held und Befreier, berichtet: dass
die Sachen in Siebenbürgen gut gehen. Seine Armee hat er

Bem Erdélynek hőse és megszabadítója azt jelenti: hogy Erdélyben a' dolgok jól mennek. A' székelyek közül seregét 15 ezerrel szaporította, és naponkint igyekeznek többel szaporítani. Voltak egyes apró csaták, egyes őrnagyoknak vezérlete alatt, melyek nem ütöttek ki reánk nézve kedvező; de ez nem bír jelentőséggel, mert Bem az egész székely földet tisztán bírja. Az ellenség vele csatába eddig nem ereszkedett, S. Sz. Györgyöt, alig két órai harc után, birtokába kapta, míg az ellen-ég a' maga erejével egyfelől a' Beszterczén tuli vidékre, más részről Brassóra van szorítva.

Bem maga pedig felragadta a' szabadság zászlóját, és azzal Moldovába bement, hogy szövetségbe hozza velünk azon népet, mely ugyanazon zsarnok alatt nyög; hogy azon hosszanszon sanyargatott földre a' szabadság szent fáját átplántálja, és hogy megtanítsa a' népeket arra, miként van egy hatalom, melyel a' szövötkezett zsarnokok erejét meg lehet törni, és ez: „a' szövötkezett népek ereje.” Biztosítani akarja a' szabadságot Moldovában, azon szabadságot, melyet azon országnak lakosi fegyverrel kivitak, melynek megadásában a' Porta megegyezett, és tőlök csak az oroszoknak beavatkozó zsarnoksága által vétetett el.

Adja isten, hogy a' nép Moldáviában és Havasalföldön belássa elvégre, hogy a' mages Portának oltalma alatt frigyben kell velünk állania, mert velünk megélnék, de nélkülnk csak tengeni, csak sinleni fognak a' világ végéig.

Adja isten, hogy tanulják meg a' világ apró népei, miként az apró népeknek sorsa az, hogy ha nem szövötkeznek egymással, a' nagyobb nemzetek által vagy elfelejtetnek vagy eltiportatnak.

A' mi illeti a' külföldi viszonyokat, azóta Angliában a' közvélemény részünkre teljesen megnyerettet, a' legújabb tudósítások szerint.

És az angol közvélemény oly hatalmas, épen mivel lassan, higgadtan, de biztosan fejlődik, mely utasítólag, sőt parancsolólag jegyzi ki azon ösvényt, melyen kell a' kormányoknak járnia.

Általlátta az angol nép, hogy azon felvilágosodott politikát, mely az övével rokon, csak Magyarországnak keresheti mind a' polgári ügyekre, mind a' kereskedelmi érdekekre nézve.

Belátta azt, hogy Magyarországnak kormánya, és magyarországnak, azt hiszem nemzetgyűlése is, sohasem fogja ápolni és elfogadni egy szűkkeblű, s az országokat és népeket egymástól hidegen, ellenségesen elkülönöző védvannak rendszerét, hanem mindinkább fog hajolni a szabad kereskedelemnek azon nemes, tág, emberi elvéhez, mely ha a' végsőséig vive határos is a képtelenséggel, de egyedül azon elv, mely józanul felfogva, a' világ civilisationak, és a' világ-kereskedelmi nézeteinek és kívánatainak leginkább megfelel.

És azt hiszem, hogy már magában ez oly alap, oly érdek, oly elv, mely Angol és Magyarország között hosszabb életű frigy kötésének szolgálhat talpkövéül.

Franciaországgra nézve ugy látszik, elkötetkestek a' bánat napjait.

Rómát, hadserege bevette. Midőn e' győzelem bejelentett a' kamara nem örült. Pirulva halgatta, szőgyenelte saját győzelmét.

Talán az első győzelem a' francia történetben, melyre a' nemzet nem büszke, nem büszke pedig azért, mert sokan azt hiszik, hogy a' dicsőséget a' francia nemzet megvásárolta a' becsület rovására. A' francia politikát itt maga a' francia fegyver buktatta meg. Saját művét döntőgei öszsze. De ugy látszik, nem sokára el fog következni az ébredés ideje, — s Franciaország szendergése után még nagyobb lesz, mint volt azelőtt.

A' mi illeti a' hadsereg munkálkodását, mely bennünket itt a' szomszédian legközelebből érdekel, az ellenség három hadrészben Abony, Örkény és Halas felől nyomul elő. Perczel tábornok ott áll hadseregével, a' mely hadsereg még aként fog szaporíttatni, hogy azzal mindenesetre kilátásunk lehet a' győzelemre. Mind a' mellett is azonban azon véleményben vagyok, hogy oly körülmények között nem lehet, hogy a' kormány tovább is itt tartsa székhelyét, és hogy a' nemzetgyűlés tovább is folytathassa itt ülésait, tanácskozásait.

— Mindezek combinálása után terjeszté a' ház eleibe a' tegnapi sz.-ban már közölt két jelentést.

mit 15000 Szeklerrel vergrössert, und sucht sie täglich noch mehr zu vergrössern. Es fanden einzelne kleine Gefechte statt, unter dem Befehle einzelner Majors, welche ungünstig für uns ausfielen, dies ist aber nicht von Bedeutung, denn Bem besitzt rein das ganze Szeklerland. Der Feind hat sich bis jetzt in keine Schlacht mit ihm eingelassen, S. Szt. György bekam er, nach einem kaum zwei stündigen Gefechte, in seine Gewalt, während der Feind mit seiner Macht auf einer Seite in die Gegend über Bistritz, aus der andern nach Kronstadt gedrängt ist.

Bem selbst aber hat die Freiheitsfahne ergriffen, und ist damit in die Moldau gegangen, um jenes Volk, welches unter einem und dem nämlichen Tyrannen seufzt, in ein Bündniß mit uns zu bringen, um auf jenen Boden, der lange gedrückt worden, den heiligen Freiheitsbaum zu verpflanzen, und die Völker zu belehren, dass es eine Macht gebe, wo mit man die Kraft der verbündeten Tyrannen brechen könne, und dies sey die Kraft der verbündeten Völker. Er will die Freiheit in der Moldau sicher stellen, jene Freiheit, welche die Bewohner dieses Reiches mit den Waffen erkämpft hatten, in deren Ertheilung die Pforte eingewilligt hatte, und die ihnen bloss durch die tyrannische Einmischung der Russen entrissen wurde.

Gott gebe es, dass das Volk in der Moldau und Walachei endlich einsehe, wie es unter dem Schutz der hohen Pforte mit uns im Bündnisse stehen müsse, denn mit uns lebt es, ohne uns aber wird es nur vegetiren, nur siechen bis ans Ende der Welt.

Gott gebe es, dass die kleinen Völkerschaften der Welt es lernen, dass, wenn sie sich nicht unter einander verbinden, ihr Loos sey, von den grössern Völkern entweder vergessen oder unterdrückt zu werden.

Was die auswärtigen Verhältnisse anbetrifft, so hat sich seitdem in England die öffentliche Meinung ganz für uns erklärt.

Und die öffentliche Meinung ist in England deswegen so mächtig, weil sie langsam, erwägend, aber vertrauensvoll sich entwickelt, und der Regierung den Weg, den sie zu nehmen hat, belehrend, sogar gebietend vorzeichnet.

Das Volk Englands hat es eingesehen, dass es jene aufgeklärte Politik, welche der seinigen verwandt ist, sowohl in Rücksicht der bürgerlichen Angelegenheiten, als der Handelsinteressen, nur in Ungarn suchen kann.

Es hat eingesehen, dass die Ungarische Regierung, und ich glaube, auch die Ungarische Nationalversammlung ein engherziges, die Länder und Völker von einander kalt und feindlich absonderndes Schutz-Zollsystem niemals unterstützen und sich zu jenem edlen, weiten, menschlichen Principe des freien Handels neigen wird, welches, in seinen Extremen zwar ein Unding, aber allein das Princip ist, welches nüchtern aufgefasst, der Welt-Civilisation und den Ansichten und Forderungen des Welthandels am meisten entspricht.

Und ich glaube, dass dies an und für sich schon eine solche Basis, ein solches Interesse und Princip ist, welches dem Schlusse eines festen Bündnisses zwischen England und Ungarn zum Grundsteine dienen könnte.

In Frankreich haben, wie es scheint, die Tage der Reue angefangen.

Rom hat seine Armee eingenommen. Als dieser Sieg der Kammer einberichtet wurde, freute sich die Kammer nicht. Ervöhnd hörte sie es, und schämte sich ihres Sieges.

Vielleicht der erste Sieg in der französischen Geschichte, auf welchen die Nation nicht stolz ist, und zwar deswegen nicht stolz, weil viele glauben, die französische Nation habe den Ruhm auf Kosten der Ehre erkaufte. Hier hat die französische Waffe die französische Politik gestürzt. Ihr eigenes Werk zerstört sie. Es scheint aber, die Zeit des Aufwachens wird bald kommen, und Frankreich nach seinem Schlummer noch grösser seyn, als es vor dem war.

Was die Operation der Armee betrifft, welche uns hier in der Nachbarschaft am ersten interessirt, so rückt der Feind in drei Kriegsabtheilungen von Abony, Örkény und Halas vorwärts. General Perczel steht dort mit seiner Armee, welche noch so vermehrt werden wird, dass wir damit jedenfalls die Aussicht auf Sieg haben können. Dessen ungeachtet aber glaube ich, dass bei so bewandten Umständen die Regierung ihren jetzigen Sitz nicht länger behalten und die Nationalversammlung jetzt ihre Sitzungen und Berathungen nicht fortsetzen kann.

— Nach dieser Combination legte er dem Hause die in der gestrigen Numer mitgetheilten zwei Berichte.